

snævrer yderligere Spillerummet for de Skattevedtægter, der efter Vedtagelsen her i Salen allerede før var ringe nok; og man gør det i en saadan Grad, at ikke blot den højtærede Indenrigsminister i det andet Ting udtalte, at det var med stor Beklagelse, han gik med dertil — han var bleven nødt dertil for i det hele taget at faa Skattelovene frem —, men selv den moderate Ordfører sagde, at det var for ham det allervanskeligste Punkt at komme over ved Skattelovene, thi hans Parti havde altid holdt paa saa megen Frihed for Kommunerne som muligt og saa lidt Uniformitet i saa Henseende for Kommunerne som muligt. Man indsnævrer de Skattevedtægter, der vedtoges her i Fjor, i særdeles høj Grad. De vare i Forvejen snævre nok, langt snævrere end det Spillerum, som Kommunerne nu have til at paaligne Skatten paa retfærdig Maade; nu indsnævres de yderligere. Og i hvilken Tankegang er det, man har gjort dette? Ja, den Mand, som sikkert mest af alle ved disse hemmelige Forhandlinger har bidraget til denne Løsning, nemlig den nyvalgte Landstingsmand for Fyn og særlig for Odense, udtalte Grunden til, at han sætter saa megen Pris paa denne Begrænsning af det kommunale Selvstyre. Det var Prisen, han forlangte paa Bykapitalisternes Vegne, for at gaa med til en Formue- og Indkomstskat til Staten, nemlig den, at Kapitalisterne i Byerne saa bleve nogenlunde beskyttede imod en retfærdig paalignet Kommuneskat. Han udtalte nemlig — det findes i Landstingstidenden Sp. 1738, — at her vilde man faa „Vedtægter, som ikke ville kunne omstødes, selv om der om nogle Aar kommer et socialdemokratisk Flertal i Byraadene“. Det er hans Tanke, og det er det, der ligger bag ved det hele, at det nu gælder om at smedde, medens Jernet er varmt, og at benytte Indførelsen af en Formue- og Indkomstskat til Staten til at sætte en Kapsun paa Kommunernes Selvstyre og Frihed til at paaligne deres kommunale Skatter efter en retfærdig stigende Skala. Han siger endvidere, at hvis vi nu faa Vedtægter, ville de ikke uden videre kunne forandres, thi dertil kræves et Flertal, men ved Hjælp af den kongevalgte Borgmester ville Kapitalisternes Repræsentanter i Byraadene altid være i Stand til at sætte lige saa mange Stemmer op som de almindelige Vælgere, og naar altsaa Kapitalistrepræsentanterne og Borgmesteren holde sammen, ville disse Skattevedtægter kunne bevares i mange Tider, for

de kunne omformes i mere demokratisk Retning. Det er Prisen. Men jeg siger: Ere disse Skattelove saa meget værd, at man fra demokratisk Side bør byde en saadan Pris for dem? Det forekommer ikke mig.

En anden Forandring, der er foregaaet oppe i det andet høje Ting, er, at den kjøbenhavnske Skatteprocent er forhøjet fra 2 pCt., saaledes som det blev vedtaget i Fjor, til $2\frac{1}{2}$ pCt. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind derpaa, men kun sige, at det, som Landstingsudvalgsflertallet i sin Betænkning siger, er en nødvendig Følge af de andre Forandringer, jeg her har omtalt, særlig en nødvendig Følge af de to Forandringer, at Ejendomsskyldens pro mille sættes op, og at Statstilskuddet til Kommunerne nedsættes, saa at de $2\frac{1}{2}$ pCt. efter Skattelovene i Aar, som Indenrigsministeren udviklede i det andet Ting, paa det allernærmeste svare til, hvad de 2 pCt. vare i Fjor. For saa vidt er der ikke noget at sige dertil, hvis det ikke havde den uheldige Virkning, at det betyder en Merbeskatning paa næsten alle Borgere i Kjøbenhavn helt ned til Indtægter af 1,000—1,100 Kr. Man har ment at burde gaa denne Vej, og jeg indrømmer, at som Skattelovene nu foreligge, kan man ikke nedsætte Procenten fra 3 til 2, men maa nøjes med at nedsætte den til $2\frac{1}{2}$. Men saa meget mere indlysende synes det mig at være, at man bør arbejde for og stemme for den Ændring, som er forlangt fra vor Side og fra liberal Side, nemlig stigende Skala. Jeg forstaar ikke, naar Kapitalisternes Repræsentant i det andet Ting kræver sin Pris for at gaa med til en Formue- og Indkomstskat til Staten, at saa ikke det højtærede Flertal her i Salen, Provinsbybeboere og Landboere, ogsaa paa deres Side sætte Prisen op, som de forlange, naar de skulle gaa med til disse Love, som i høj Grad ville komme Overklasserne paa Landet til gode, nemlig at Kjøbenhavn faar en retfærdig kommunal Skatteordning, faar det samme finansielle Selvstyre, som alle Landets øvrige Kommuner have, den samme Ret til at paaligne denne Skat efter stigende Skala. Er der noget, der er et retfærdigt agrarisk Krav, er det selvfølgelig dette, at Kjøbenhavns Kapitalister ikke bør skaanes, eller rettere: et retfærdigt Krav fra Bybeboerne i Provinserne er det, at Kjøbenhavn ikke skal være et Skattely, hvor Mønsted og andre Kapitalister kunne rejse hen fra Provinserne for at undgaa den høje Kommuneskat, som paalignes dem der.